

МЕТОДИЧНІ ВИМОГИ ДО ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ

Розглядаючи питання вимог викладання іноземних мов у вищих навчальних закладах, перш за все необхідно звернути увагу на питання оптимізації процесу навчання іноземних мов у ВНЗ України за рахунок підвищення якості викладання, яке до сьогодні унеможлиблювалося, з одного боку, через відсутність уніфікованого підходу до формування іншомовної комунікативної професійної компетенції студентів немовних спеціальностей, а з іншого – відсутність ефективних технічних і нетехнічних засобів навчання. Таким чином, комплексне використання традиційних і інтенсивних методик навчання іноземних мов, яке ґрунтується на функціонально-комунікативній лінгводидактичній моделі і супроводжується цілісною системою навчання студентів спілкування у побутових і професійних цілях, дозволить сформувати зазначену компетенцію студентів.

Зростання ролі вивчення іноземних мов пояснюється й реформуванням системи освіти в Україні у рамках її участі у Болонському процесі, що висуває нові вимоги щодо вивчення іноземних мов. Так, за Рекомендаціями Комітету Ради Європи з питань освіти (1998) випускники вищих немовних навчальних закладів мають володіти професійно-орієнтованими іншомовними навичками і вміннями в усіх видах мовленнєвої компетенції, рівень сформованості яких визначається на основі освітньо-кваліфікаційної характеристики фахівця. Крім того, розповсюдження інформаційно-комунікативних технологій, які відкривають широкий доступ до нових іншомовних інформаційних ресурсів для використання у навчальних і професійних цілях, а також для соціального та культурного розвитку особистості, також сприяє розумінню того, що іноземна мова є нагальною потребою сучасних студентів. [2, с.2-3]

Вихідним фактором реалізації цих цілей, за даними досліджень Л. Я. Зені [1, с. 29-33], є формування у студентів філологів стійкої позитивної професійнопедагогічної мотивації учіння як передумови успішного вирішення провідних завдань становлення

професійнопедагогічної спрямованості особистості студента на практичних заняттях з ІМ. До цих завдань з огляду на комплексну практично комунікативну, освітньо-розвивальну та виховну сутність професійнопедагогічної спрямованості особистості студента як майбутнього вчителя ІМ та орієнтуючись на здобутки сучасної теорії і методики викладання ІМ та її базових і суміжних наук [4, с.21-40], правомірно відносити такі завдання:

1. Забезпечувати умови для набуття ключових компетенцій, потрібних для вивчення ІМ упродовж усього життя й успішної самореалізації особистості студента в якості вчителя.

2. Стимулювати освітню автономію студентів у навчальній діяльності.

3. Заохочувати студентів до творчої ініціативи під час виконання продуктивних творчих завдань, таких як: дискусивне спілкування, професійно - педагогічні рольові ігри, підготовка і захист проектів, комплектування мовного портфоліо тощо.

4. Забезпечувати умови для оволодіння студентами громадянською компетентністю.

5. Виховувати майбутніх учителів ІМ як типових носіїв української національної культури.

6. Налаштовувати студентів на реальність і важливість здійснення обміну професійною інформацією іноземною мовою в усній і письмовій формах в умовах сучасного інформаційно розвиненого багатомовного і полікультурного суспільства.

Активізувати у цьому напрямі міждисциплінарну інтеграцію, взаємодію традиційних та активних методів навчання (у тому числі й професійно орієнтованих) з метою максимізації формування іншомовної професійноспрямованої комунікативної компетенції.

Отже, підсумовуючи усе вищесказане, можна зробити висновок, що модель навчання студентів має відзначатися такими особливостями, як підвищена мотивація учіння, зумовленою стимуляцією інтересу студентів до певних аспектів комунікативно - навчальної діяльності; більш щільний режим роботи студентів з огляду на системний характер процесу оволодіння мовленнєвими (комунікативними) і професійними вміннями; значно більша, у порівнянні з однонаправленим навчанням

ІМ, контрольованість і керованість навчального процесу, зумовленими застосуванням різних видів контролю, в тому числі й «подвійного» контролю, при якому на взаємоконтроль студентів, які взаємодіють в режимах «студент – група», «студент – студент», накладається контроль викладача; □ підвищеною повторюваністю навчального матеріалу (але кожного разу з новим завданням) у мовленнєвих і професійно орієнтованих ситуаціях. [3, с.4-6]

Література

1. Зєня Л.Я. Урахування особистісних характеристик студентів у процесі їх профільної підготовки у мов ному вищому навчальному закладі/ Л.Я. Зєня// Іно земні мови. – 2004. – №4. – С. 29-33.

2 Концепція викладання іноземних мов у Київському національному університеті ім. Т. Шевченка. - Київ -2009 - 2-3с

3 Навчання іноземної мови у вищих навчальних закладах С.В. Роман Горлівський державний педагогічний інститут іноземних мов Професійно орієнтована іншомовна комунікативна компетентність¹ майбутніх учителів іноземної мови як предмет формування в курсі практики усного та писемного мовлення. – автореферат.- с. 4-6

4 Щукин А.Н. Обучение иностранным языкам: Теория и практика: Учебное пособие для преподавателей и студентов/ А.Н. Щукин – М.: Филоматис, 2004. – 446 с.